

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Dalawampu't Apat

Jeff Pippenger
2026-01-06

Bilang Dalawampu't Apat

Nagtapos tayo sa ating huling artikulo sa pagtalakay sa tatlong magkaparalelong linya ng propetikong patotoo na kinakatawan ng mga kabanata labing-isa hanggang dalawampu't dalawa ng Genesis, ang unang aklat ng Lumang Tipan; Mateo, ang unang aklat ng Bagong Tipan; at Pahayag, ang huling aklat kapwa ng Bagong Tipan at ng Bibliya. Tinutukoy ng linya ng Genesis ang tipan kay Abram, at tinutukoy ng linya ng Mateo ang tipan sa simbahang Kristiyano, na si Pedro ang sagisag ng simula at wakas ng makabagong espirituwal na Israel. Ang mga gitnang talata ng dalawang linyang iyon ay tumutukoy sa tatak ng Diyos; kay Abram, ito ay “pagtutuli,” at kay Pedro, ito ay ang pagpapalit ng kanyang pangalan. Ang gitnang talata ng linya sa Pahayag ay kabanata labing-pito, talatang labindalawa.

At ang sampung sungay na iyong nakita ay sampung hari, na hanggang ngayon ay hindi pa nakatanggap ng kaharian; ngunit tatanggap sila ng kapangyarihan bilang mga hari sa isang oras kasama ng hayop. Pahayag 17:12.

Tinutukoy ng Henesis at Mateo ang pag-iisang-dibdib ng Pagka-Diyos at ng sangkatauhan, at tinutukoy ng Pahayag ang pag-iisang-dibdib ng hayop at ng dragon sa ilalim ng batas ng Linggo. Lahat ng tatlong linyang ito ay tumuturo sa batas ng Linggo, kung saan ang isang pangkat ay naghahayag ng tatak ng hayop at ang isa naman ng tatak ng Diyos. Ang huwad ng hayop at ng dragon sa talatang labindalawa ay ang omega na pagbanggit sa tore ni Nimrod sa Henesis labing-isa. Doon, ang huwad na relihiyon ng tipan ay hinarap ang hatol nito, at sa Pahayag labing-pito ang patutot—na siyang Babilonia, ang Dakila—ay hinahatulan. Si Nimrod ang alfa, at ang Vatikano ang omega; at dahil dito, ang Kapapahan ay ang Babilonia, ang Dakila—ang omega sa Babel ni Nimrod na alfa.

Ang kapansin-pansin sa tatlong gitnang talatang ito ay ito: ang patotoong nakapaloob sa bawat gitnang punto ng linya ay, sa katunayan, binubuo ng tatlong talata.

Ito ang aking tipan, na inyong dapat ingatan, sa pagitan ko at ninyo at ng iyong binhi pagkatapos mo: Bawat lalaking sanggol sa inyo ay tutuliin. At tuliin ninyo ang balat ng inyong aring lalaki; at ito’y magiging tanda ng tipan sa pagitan ko at ninyo. At ang may walong araw ang gulang ay tutuliin sa inyo, bawat lalaking sanggol sa inyong mga salinlahi, maging ang ipinanganak sa bahay, o ang binili sa salapi mula sa sinumang dayuhan, na hindi sa iyong binhi. Henesis 17:10-12.

At sumagot si Jesus at sinabi sa kaniya, Mapalad ka, Simon Barjona: sapagkat hindi ito inihayag sa iyo ng laman at dugo, kundi ng aking Ama na nasa langit. At sinasabi ko rin sa iyo, na ikaw ay Pedro, at sa ibabaw ng batong ito ay itatayo ko ang aking iglesia; at ang mga pintuang-bayan ng impiyerno ay hindi mananaig laban dito. At ibibigay ko sa iyo ang mga susi ng kaharian ng langit; at anumang iyong talian sa lupa ay tatalian sa langit; at anumang iyong kalagan sa lupa ay kakalagan sa langit. Mateo 16:17-19.

At ang hayop na dati'y naroon at ngayo'y wala na, siya rin ang ikawalo at kabilang sa pito, at paroroon sa kapahamakan. At ang sampung sungay na iyong nakita ay sampung hari, na hindi pa tumanggap ng kaharian; datapuwa't tatanggap sila ng kapangyarihang maghari sa isang oras na kasama ng hayop. Ang mga ito'y may isang pag-iisip, at ibibigay nila ang kanilang kapangyarihan at kalakasan sa hayop. Pahayag 17:11-13.

Ang salaysay ng huwad na pakikipagtipan na isinasagisag ng mga ladrilyo at argamasa ni Nimrod, at ng kaniyang huwad na sistema ng simbahan at estado, na isinasagisag ng tore at ng lunsod, ay huwaran ng huwad na sistema ng larawan ng hayop na kinakatawan sa omega ng salaysay ni Nimrod. May tatlong linya, na may tatlong sentrong punto ng tatlong talata, na pawang nagpapatotoo sa pakikipagtipan ng buhay at sa pakikipagtipan ng kamatayan. Ang isang daan at apatnapu't apat na libo ang tunay na ikawalo na mula sa pito, at ang Papasiya ay huwad lamang. Ang pangkat ni Nimrod ay may pag-iisang-isip sa kanilang pag-aasawa, isang huwad na katapat ng isang daan at apatnapu't apat na libo, na pinag-isa sa pag-iisip ni Cristo. Ang huwad na hayop na "noon ay naroroon, at ngayo'y wala" ay isang panggagaya kay Cristo na "siya na naging, at siyang nasa, at siyang darating pa." Sa talatang walo, ganap na naipapahayag ang pagkahuwad na kinakatawan ng Papasiya.

Ang halimaw na iyong nakita ay dating umiiral, at wala na; at aahon mula sa kalalimang walang-hanggan, at paroroon sa kapahamakan; at mamamangha ang mga nananahan sa lupa, yaong ang mga pangalan ay hindi nakasulat sa aklat ng buhay mula pa nang itatag ang sanlibutan, pagkakita nila sa halimaw na dating umiiral, at wala na, at gayon ma'y umiiral. Apocalipsis 17:8.

Si Jesus ang Siyang noong una, at Siyang ngayon, at Siyang darating pa, at ang Kapapahan, ang ikawalo na sa pito'y kabilang, ay ang hayop na "noong una, at wala ngayon, at gayon ma'y umiiral pa." Ang "isang oras" na kinakatawan ng pag-iisang-dibdib ng dragon at ng hayop ay ang kasaysayan mula sa batas ng Linggo, kung saan ang isandaang libo, na kinakatawan nina Pedro at Abram, ay umaakyat sa langit bilang watawat, sa mismong oras na umaangat ang Kapapahan.

Pinagsisikapan naming talakayin ang aklat ni Joel mula sa pananaw na noong Pentecostes ay tinukoy ni Pedro ang kanyang mensahe sa Pentecostes bilang katuparan ng kay Joel. Sa tatlong linya ng tipan na may tiglabindalawang kabanata ang bawat isa, ang gitnang tatlong talata ng bawat linya ay tumutukoy sa iisang kasaysayan, at sa kasaysayang iyon si Pedro ay inilalarawan bilang kasama ni Jesus sa Cesarea Filipi, na siyang Panium, na siyang kalagayang malapit nang maranasan ng sanlibutan. Sa Panium, si Pedro ay nasa Jerusalem din sa pagbubuhos sa Pentecostes. Ang tatlong linya na tiglabindalawang kabanata ay nagtatagpo sa Panium at sa Pentecostes, kung kailan ang tatak ng Diyos ay itinatak sa nobya ni Cristo at ang tanda ng hayop

ay itinatatak sa nobya ni Satanas. Ang aklat ni Joel ay tumutukoy sa hudyat ng paggising sa talinhaga ng sampung dalaga, kung kailan nagigising ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw sa katotohanang sila ay nawawala.

Ang aklat ni Joel ay nakapaloob sa konteksto ng apat na salinlahi.

Ang salita ng Panginoon na dumating kay Joel, na anak ni Pethuel.

Dinggin ninyo ito, kayong matatanda; at pakinggan ninyo, kayong lahat na nananahan sa lupain.

Nangyari na ba ito sa inyong mga araw, o maging sa mga araw ng inyong mga ama? Ipaalam ninyo ito sa inyong mga anak, at ipaalaam ng inyong mga anak sa kanilang mga anak, at ipaalaam ng kanilang mga anak sa ibang salinlahi. Ang iniwan ng palmerworm ay kinain ng balang; at ang iniwan ng balang ay kinain ng cankerworm; at ang iniwan ng cankerworm ay kinain ng caterpillar. Joel 1:1-4.

Ang "mga matatanda" ay ang mga pinuno ng Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw sa panahon ng pagtatatapan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, at ang pagtatatapan ay isinasakatuparan sa panahon ng pagbubuhos ng Espiritu Santo. Ang "mga matatanda" ay kinakatawan ni Ezekiel bilang "ang mga sinaunang lalaki."

Pagkatapos ay sinabi niya sa akin, Anak ng tao, nakita mo ba kung ano ang ginagawa ng mga matatanda ng bahay ni Israel sa kadiliman, na bawat isa ay nasa mga silid ng kaniyang mga larawan? Sapagkat sinasabi nila, Hindi tayo nakikita ng Panginoon; pinabayaan ng Panginoon ang lupa. Ezekiel 8:12.

Maliwanag sa Inspirasyon na ang pagtatatapan sa kabanata siyam ni Ezekiel ay siya ring pagtatatapan sa kabanata pito ng Apocalipsis. Maliwanag din na ang "mga matatandang lalaki" na nabanggit sa apat na sunod-sunod na tumitinding mga kasuklam-suklam sa kabanata walo ay kinakatawan ng bilang na dalawampu't lima. Ang dalawampu't limang "mga matatandang lalaki" na dapat sanang mga tagapag-ingat ng kawan ng Diyos ay ang mga lalaking yumuyukod sa araw. Sila ang unang hahatulan. Sa konteksto ng santuwaryong kanilang tinatalikuran, kinakatawan nila ang dalawang hanay ng labindalawang saserdote at ang Punong Saserdote. Sa batas ng Linggo, sila'y yumuyukod sa araw at tinatanggap ang tatak ng halimaw, na pinagtibay ang kanilang pagsang-ayon sa dragon, sa halimaw, at sa bulaang propeta. Ang dalawampu't lima ay tinipuhan ng dalawandaan at limampu sa paghihimagsik nina Korah, Dathan at Abiram, na kumakatawan sa tatluhanang pagsasanib na sinamahan ng dalawandaan at limampung lalaking naghahandog ng insenso. Ang tatlong pangunahing pinuno ng pagtalikod ay namatay nang bumuka ang bibig ng lupa at sila'y nilamon.

At sinabi ni Moises, Sa pamamagitan nito malalaman ninyo na sinugo ako ng Panginoon upang gawin ang lahat ng mga gawaing ito; sapagkat hindi ko ito ginawa mula sa aking sariling kalooban. Kung ang mga lalaking ito ay mamatay sa karaniwang kamatayan ng lahat ng tao, o kung sila'y dalawin ng karaniwang kaparusahan ng lahat ng tao; kung magkagayo'y hindi ako sinugo ng Panginoon. Ngunit kung gumawa ang Panginoon ng isang bagong bagay, at ibuka

ng lupa ang kaniyang bibig, at lamunin sila, pati ang lahat ng nauukol sa kanila, at buhay silang bumaba sa hukay; kung magkagayo'y inyong mauunawaan na ang mga lalaking ito ay nagpasiklab ng galit ng Panginoon.

At nangyari, nang matapos niyang salitain ang lahat ng mga salitang ito, na ang lupa na nasa ilalim nila ay nabiyak: At ibinuka ng lupa ang kaniyang bibig, at nilamon sila, at ang kanilang mga bahay, at ang lahat ng mga taong nauukol kay Korah, at lahat ng kanilang pag-aari. Sila, at lahat ng nauukol sa kanila, ay buhay na lumusong sa hukay, at tinakpan sila ng lupa: at naparam sila mula sa gitna ng kapulungan.

At ang buong Israel na nasa palibot nila ay nagsitakas sa kanilang sigaw; sapagkat sinabi nila, Baka lamunin din kami ng lupa. At lumabas ang apoy mula sa Panginoon at tinupok ang dalawang daan at limampung lalaki na naghandog ng kamangyan. Mga Bilang 16:28-35.

Ang paghihimagsik nina Korah, Dahan, at Abiram, kasama ang 250 lalaking naghain ng kamanyang, ang naging tipo ng paghihimagsik noong 1888. Ang 250 lalaki ay nakipag-alyansa sa isang tatluhang konfederasyon na dumarating sa batas sa Linggo, kapag ang Estados Unidos, ang hayop na mula sa lupa, ay nagbubuka ng bibig at nagsasalita na gaya ng dragon. Sa puntong iyon, ang huling ulan ay ibinubuhos nang walang sukat, kung paanong ang 250 lalaking naghain ng kamanyang ay nilipol ng apoy na bumaba mula sa langit. Ang 250 lalaki ay kumakatawan sa isang huwad na sistemang relihiyoso na nililipol sa panahon ng pagbubuhos ng huling ulan sa ilalim ng batas sa Linggo. Ang pagbuka ng lupa laban kina Korah at sa kaniyang mga kasamahan ay ang lindol ng Apocalipsis labing-isa, na tumutukoy sa pangyayaring ang Estados Unidos, ang hayop na mula sa lupa, ay nagbubuka ng bibig at nagsasalita na gaya ng dragon. Nang bumaba ang apoy mula sa langit sa 250, iyon ay naging tipo ng apoy ni Elias sa Bundok Carmel, nang ang mga huwad na propetang iyon ay pinaslang. Ang apoy ni Elias sa Bundok Carmel ay tumutugma sa batas sa Linggo, kaya ang apoy sa 250 lalaki ay ang apoy ng huling ulan sa batas sa Linggo.

Ang sipi sa Aklat ng mga Bilang na tumatalakay sa paghihimagsik ni Korah ay propetikong kaayon ng paghihimagsik laban sa mensahe hinggil sa Lupang Pangako, gaya ng iniharap nina Josue at Caleb. Ang paghihimagsik na iyon ay kumakatawan sa biblikal na 'araw ng pagpapagalit.' Ang sipi tungkol sa paghihimagsik ni Korah ay nagsasabi, "inyong mauunawaang ang mga lalaking ito'y ginalit ang Panginoon."

Ang mga marurunong ang nakauunawa, at dapat maunawaan ng mga marurunong na ang kasaysayan ng paghihimagsik ni Korah ay dapat ilapat sa paghihimagsik laban sa mensahe ni Josue tungkol sa Lupang Pangako. Naganap ang paghihimagsik na iyon sa Kadesh, at kapuwa ang naganap sa Kadesh at ang paghihimagsik ni Korah ay ang paghihimagsik ng Adbentismo ng Ikapitong Araw sa batas ng Linggo. Si Korah at ang dalawang-daang limampung lalaking naghandog ng kamangyan ay naging tipo ng dalawampu't limang lalaking yumuyukod sa araw sa Ezekiel 8. Ang matatandang lalaki sa Ezekiel 8 ay kumakatawan sa ikaapat sa apat na tunitinding mga kasuklam-suklam na gawa na nagaganap sa Jerusalem, ang sagisag ng Iglesia ng Diyos.

Ang unang kasuklam-suklam na bagay ay ang larawan ng panibugho, ang ikalawa ay ang mga lihim na silid, ang ikatlo ay ang pagtangis para kay Tammuz, at pagkatapos ang dalawampu't

limang lalaki ay yumuyukod sa araw. Pagkatapos, tinutukoy ng kabanata siyam yaong mga bumubuntong-hininga at tumatangis dahil sa mga kasuklam-suklam na bagay na kinakatawan sa kabanata walo. Ang mga bumubuntong-hininga at tumatangis ay tinatakan ng anghel na umaakyat buhat sa silanganan. Ang anghel ay isang sugo, at kumakatawan sa isang mensahe.

Ang mensahe ng pagtatatak mula sa silangan ay ang mensahe ng hanging silanganan, na siyang mensahe ng Islam. Kapag natatakan na ang isang daan at apatnapu't apat na libo, sisimulan ng mga anghel na mamumuksa ang kanilang gawain, doon mismo kung saan itinuturo ng panlabas na linya ng propesiya na "ang pambansang pagtalikod ay sinusundan ng pambansang pagkawasak." Bago maisakatuparan ang kahatulan sa mga kinakatawan ni Korah, ang mga manghihimagsik ay inilalabas sa Jerusalem. Ang masasama ay inaalís mula sa Jerusalem, sapagkat hindi ang mga matuwid ang tumatakas mula sa Jerusalem.

Bukod dito, iniangat ako ng Espiritu at dinala ako sa pintuang-daan sa silangan ng bahay ng Panginoon, na nakaharap sa silangan; at, narito, sa pasukan ng pintuang-daan ay may dalawampu't limang lalaki; sa kanila ay nakita ko si Jaazaniah na anak ni Azur, at si Pelatiah na anak ni Benaiah, mga prinsipe ng bayan.

Pagkatapos ay sinabi niya sa akin, Anak ng tao, ito ang mga lalaking nagpapakana ng kasamaan at nagbibigay ng masamang payo sa lungsod na ito: na nagsasabi, Malayo pa; tayo'y magtayo ng mga bahay: ang lungsod na ito ang kaldero, at tayo ang laman.

Kaya nga magpropesiya laban sa kanila; magpropesiya ka, O anak ng tao. At ang Espiritu ng Panginoon ay lumukob sa akin, at sinabi sa akin, Magsalita ka; Ganito ang sabi ng Panginoon;

Ganito ang inyong sinabi, O sambahayan ni Israel: sapagka't nalalaman ko ang mga bagay na pumapasok sa inyong isipan, bawat isa sa mga iyon. Pinarami ninyo ang inyong mga pinatay sa lungsod na ito, at pinuno ninyo ng mga pinatay ang mga lansangan nito. Kaya't ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Ang inyong mga pinatay na inilagay ninyo sa gitna nito, sila ang laman, at ang lungsod na ito ang kawa; ngunit ilalabas ko kayo mula sa gitna nito. Kayo'y natakot sa tabak; at magdadala ako ng tabak laban sa inyo, sabi ng Panginoong Diyos. At ilalabas ko kayo mula sa gitna nito, at ibibigay ko kayo sa kamay ng mga dayuhan, at isasagawa ko ang mga kahatulan sa inyo. Kayo'y mabubuwal sa pamamagitan ng tabak; hahatulan ko kayo sa hangganan ng Israel; at inyong malalaman na ako ang Panginoon. Ang lungsod na ito ay hindi magiging inyong kawa, ni kayo man ay magiging laman sa gitna nito; kundi hahatulan ko kayo sa hangganan ng Israel. At inyong malalaman na ako ang Panginoon: sapagka't hindi kayo lumakad sa aking mga palatuntunan, ni isinagawa ang aking mga hatol, kundi ginawa ninyo ayon sa mga kaugalian ng mga bansang nasa palibot ninyo.

At nangyari, nang ako'y nagpahayag ng propesiya, na si Pelatiah, anak ni Benaiah, ay namatay. Nang magkagayo'y nagpatirapa ako sa aking mukha, at sumigaw nang malakas, at nagsabi, Ah Panginoong Diyos! Lilipulin mo ba nang lubusan ang nalabi ng Israel? Ezekiel 11:1-13.

Ang Jerusalem ay pinadalisay sa panahon ng Batas sa Linggo, kung kailan ang trigo ay inihihwalay sa mga panirang-damo. Ang mga lalaking kinakatawan ng 25, o ng 250 ni Korah, ay

inilalabas patungo sa "hangganang" ng Jerusalem upang mamatay. Ang 25 ang bilang ng mga saserdoteng naglingkod sa loob ng isang linggo, at kapag sinasagisag sa pamamagitan ng sampung-ulit na bilang na 250, ito'y kumakatawan sa pandaigdigang iglesia, sapagkat ang sampu ay isang sagisag ng pagiging pandaigdig. Ang Iglesia Militante ay tinutukoy bilang iglesiang binubuo ng trigo at mga panirang-damo, at ang Iglesia Triunfante ay kumakatawan sa iglesiang purong trigo lamang.

Wala bang nabubuhay na Iglesia ang Diyos? Mayroon Siyang Iglesia, ngunit ito ang Iglesia Militante, hindi ang Iglesia Matagumpay. Ikinalulungkot natin na may mga kasaping may kapintasan, na may mga damo sa gitna ng trigo. Sinabi ni Jesus: 'Ang kaharian ng langit ay tulad sa isang taong naghasik ng mabuting binhi sa kaniyang bukid; datapuwa't samantalang natutulog ang mga tao, dumating ang kaniyang kaaway at naghasik ng mga damo sa gitna ng trigo, at umalis.... Kaya't lumapit ang mga alipin ng puno ng sambahayan at sinabi sa kaniya, Ginoo, hindi ba't mabuting binhi ang inihatik mo sa iyong bukid? kung gayon, saan nanggaling ang mga damo? Sinabi niya sa kanila, Isang kaaway ang gumawa nito. Sinabi sa kaniya ng mga alipin, Ibig mo ba, kung gayon, na kami'y pumaroon at pagtipunin ang mga iyon? Ngunit sinabi niya, Huwag; baka sa inyong pagtipon sa mga damo ay mabunot pati ang trigo. Pabayaang ninyong kapuwa sila lumago hanggang sa pag-aani; at sa panahon ng pag-aani ay sasabihin ko sa mga tagapag-ani, Tipunin muna ninyo ang mga damo, at bigkis-bikisin upang sunugin; datapuwa't tipunin ninyo ang trigo sa aking kamalig.'

Sa parabula ng trigo at mga sagbot, nakikita natin ang dahilan kung bakit hindi dapat bunutin ang mga sagbot; baka mabunot pati ang trigo kasama ng mga sagbot. Ang kuro-kuro at paghatol ng tao ay magdudulot ng mabibigat na pagkakamali. Ngunit upang walang magawang pagkakamali, at hindi mabunot kahit iisa mang supling ng trigo, sinabi ng Panginoon, 'Pabayaang ninyong magsamang lumago ang dalawa hanggang sa pag-aani;' pagkatapos ay tipunin ng mga anghel ang mga sagbot, na itatakda sa pagkapuksa. Bagaman sa ating mga iglesya na nagsasabing naniniwala sa mas masulong na katotohanan ay may mga may kapintasan at nagkakamali, gaya ng mga sagbot sa gitna ng trigo, ang Diyos ay mapagpahinuhod at matiisin. Sinasaway at binababalaan Niya ang mga nagkakamali, ngunit hindi Niya nililipol ang mga matagal sa pagkatuto ng aral na ibig Niyang ituro sa kanila; hindi Niya binubunot ang mga sagbot mula sa trigo. Ang mga sagbot at ang trigo ay lalago na magkakasama hanggang sa pag-aani; kapag ang trigo ay umabot na sa ganap na paglago at pagkahinog, at dahil sa katangiang taglay nito kapag hinog na, ito'y lubos na makikilalang naiiba sa mga sagbot.

Ang iglesia ni Cristo sa lupa ay hindi magiging sakdal, ngunit hindi winawasak ng Diyos ang Kanyang iglesia dahil sa di-kasakdalan nito. Nagkaroon na, at magkakaroon pa, ng mga puspos ng sigasig na hindi ayon sa kaalaman, na ibig dalisayin ang iglesia, at bunutin ang mga masamang damo mula sa gitna ng trigo. Ngunit nagbigay si Cristo ng natatanging liwanag hinggil sa kung paano makitungo sa mga nalilihis, at sa mga hindi nagbagong-loob na nasa iglesia. Walang dapat maging pasumpung-sumpong, masigasig, at padalus-dalos na hakbangin na gagawin ng mga kasapi ng iglesia sa pagtiwalag sa mga inaakala nilang may kapintasan sa pagkatao. Lilitaw ang mga masamang damo sa gitna ng trigo; ngunit higit na makapipinsala ang pagbubunot sa mga masamang damo, malibang sa paraang itinalaga ng Diyos, kaysa ang

pabayaang na lamang sila. Samantalang idinadagdag ng Panginoon sa iglesia ang mga tunay na nagbagong-loob, si Satanas nama'y kasabay na nagdadala ng mga hindi nagbagong-loob sa pakikisama ng iglesia. Habang naghahasik si Cristo ng mabuting binhi, si Satanas ay naghahasik ng mga masamang damo. May dalawang magkasalungat na impluwensiya na patuloy na kumikilos sa mga kasapi ng iglesia. Ang isa'y gumagawa para sa pagpapadalisa ng iglesia, at ang isa nama'y para sa pagpapatiwala sa bayan ng Diyos. Testimonies to Ministers, 45, 46.

Ang masasama ay inilalabas sa Jerusalem upang lipulin. Sila ay inaalisa sa panahon ng anihan, na siya ring panahon ng pagkahinog ng trigo, sapagkat noon tinitipon ang trigo bilang handog na iwiniwagayway ng unang bunga, yaong dalawang tinapay na iwiniwagayway sa Pentecostes. Ang pag-aani ng unang bunga ng trigo ay isang tiyak na paksa ng propesiya sa Bibliya. Ang paghihiwalay ng trigo at ng masamang damo ay tumutukoy mismo sa paksaing ito, at marami sa mga talinghaga ni Cristo ang tumutukoy sa napakahalagang palatandaang propetiko na ito.

“Muli, itinuturo ng mga talinghagang ito na wala nang probasyon pagkatapos ng paghuhukom. Kapag natapos na ang gawain ng ebanghelyo, kaagad na susunod ang pagkakahiwalay ng mabubuti at masasama, at ang kapalaran ng bawat pangkat ay magpakailanman nakatakda.” Christ's Object Lessons, 123.

Ang handog na trigo ay ang isang daan at apatnapu't apat na libo, at ang ikatlong anghel ay naghhiwalay ng trigo mula sa mga panirang-damo.

Noon ay nakita ko ang ikatlong anghel. Wika ng anghel na kasama ko, 'Kakila-kilabot ang kaniyang salita, kakila-kilabot ang kaniyang misyon. Siya ang anghel na pipili ng trigo mula sa mga panirang-damo, at tatatakan o tatalian ang trigo para sa makalangit na kamalig.' Ang mga bagay na ito ay dapat pag-ukulan ng buong isipan at buong pansin. Muling ipinakita sa akin ang pangangailangan na ang mga naniniwalang mayroon tayong huling mensahe ng awa ay mahiwalay sa mga araw-araw na tumatanggap o sumisimsim ng mga bagong kamalian. Nakita ko na ni bata ni matanda ay hindi dapat dumalo sa mga pagtitipon ng mga nasa kamalian at kadiliman. Wika ng anghel, 'Hayaang ang isip ay huminto sa pagmumuni sa mga bagay na walang kapakinabangan.' Manuscript Releases, tomo 5, 425.

Tinatatakan ng ikatlong anghel ang trigo at inihhiwalay din ang trigo mula sa mga panirang damo. Ang ikatlong anghel ay kumakatawan sa Batas ng Linggo, na kung saan ang dalawampu't limang lalaki, na kumakatawan sa pamunuan ng Laodiceang iglesia ng Seventh-day Adventist, ay dinadala sa labas ng Jerusalem at hinahatulan. Sa puntong iyon, ang iglesia militante ay nagiging iglesia triunfante.

"Ang gawain ay malapit nang magwakas. Ang mga kasapi ng Simbahang nakikibaka na napatunayang tapat ay siyang bubuo sa Simbahang nagtatagumpay. Sa pagbabalik-tanaw sa ating nakaraang kasaysayan, matapos nating tahakin ang bawat hakbang ng pagsulong hanggang sa ating kasalukuyang katayuan, masasabi ko: Purihin ang Diyos! Habang nakikita ko ang ginawa ng Diyos, ako'y napupuno ng panggigilalas at ng pagtiwala kay Cristo bilang Pinuno. Wala tayong dapat ikatakot sa hinaharap, maliban kung kalilimutan natin ang paraan ng pag-akay sa atin ng Panginoon, at ang kaniyang aral sa ating nakaraang kasaysayan."

General Conference Bulletin, Enero 29, 1893.

Ang paksang propetiko hinggil sa paghiwalay ng mga ligaw na damo sa trigo ay isang pangunahing paksa ng propesiya sa Biblia. Ang paglilinis ni Cristo sa templo ay isang paglalarawan ng gawaing ito; ang kasukdulan nito ay nagaganap sa Batas sa Linggo, sapagkat doo'y nakikita natin na ang mga nakatakandang hatulan ay dinadala sa hangganan ng Jerusalem upang mamatay.

"Nang sinimulan ni Jesus ang Kaniyang hayagang ministryo, nilinis Niya ang Templo mula sa sakrilehiyosong kalapastanganan. Kabilang sa mga huling gawa ng Kaniyang ministryo ang ikalawang paglilinis ng Templo. Gayon din, sa huling gawa para sa pagbibigay-babala sa sanlibutan, dalawang natatanging panawagan ang ibinibigay sa mga iglesia. Ang mensahe ng ikalawang anghel ay, 'Bumagsak na, bumagsak na ang Babilonia, yaong dakilang bayan, sapagkat pinainom niya ang lahat ng mga bansa ng alak ng poot ng kaniyang pakikiapid' (Apocalipsis 14:8). At sa malakas na sigaw ng mensahe ng ikatlong anghel ay may tinig na naririnig mula sa langit na nagsasabi, 'Magsilabas kayo mula sa kaniya, bayan Ko, upang huwag kayong makibahagi sa kaniyang mga kasalanan, at upang huwag ninyong tanggapin ang kaniyang mga salot. Sapagkat ang kaniyang mga kasalanan ay umabot hanggang sa langit, at naalaala ng Diyos ang kaniyang mga kalikuan' (Apocalipsis 18:4, 5)." Selected Messages, aklat 2, 118.

Ang iglesia ng trigo at damong ligaw ay umiiral hanggang sa krisis ng Kautusang Linggo, kung kailan aalisin ang damong ligaw, hindi sa pamamagitan ng lakas ng tao, kundi ng Ikatlong Anghel—na kumakatawan sa Kautusang Linggo, at gayundin sa mensahe ng Huling Ulan na saka'y lumalago hanggang maging Malakas na Sigaw. Ang damong ligaw ay bahagi ng patotoong propetiko, gaya rin ng trigo. Umaabot ang Probidensiya ng Diyos sa Kautusang Linggo, at nililinis ng Ikatlong Anghel ang templo sa ikalawang pagkakataon. Nilinis ito noong Oktubre 22, 1844, at ang ikalawang paglilinis ng templo ay ang Kautusang Linggo.

Ang mga panlabas na elemento ng kasaysayan na humahantong sa batas ng Linggo ay isang pangunahing sangkap ng patotoo ng iglesiang nagtatagumpay, gayundin ang mga panirang-damo, ang trigo, at ang pagbigkis sa dalawang uri. Ang mga pangwakas na mensahe ng Apocalipsis ay ang mga mensahe ng tatlong anghel, at ang mga ito ang naghihiwalay at nagbibigkis sa dalawang uri; ngunit mahalagang makita na itinuturo ni Kapatid na White na ang mga “pangwakas na mensahe” ay “pinahihinog ang ani.” Ang pangwakas na mensaheng nagpapahinog sa ani ay ang Huling Ulan, at iyon ang apoy na nagbibigkis sa 250 lalaki “na tulad ng mga bigkis ng panggatong para sa mga apoy ng paglipol.”

“Kay Juan ay ipinakita ang mga tagpong may malalim at kapanapanabik na kabuluhan sa karanasan ng iglesia. Nakita niya ang kalagayan, mga panganib, mga pakikibaka, at ang pangwakas na pagliligtas sa bayan ng Diyos. Itinala niya ang mga pangwakas na pahayag na siyang magpapahinog sa anihin ng lupa, maging bilang mga bigkis para sa kamalig sa langit o bilang mga panungkos para sa mga apoy ng pagkapuksa. Ang mga paksang may napakalaking kahalagahan ay inihayag sa kanya, lalo na para sa huling iglesia, upang yaong mga tatalikod mula sa kamalian tungo sa katotohanan ay maturuan tungkol sa mga panganib at mga

pakikibakang nasa harapan nila. Walang sinuman ang kailangang manatili sa kadiliman tungkol sa kung ano ang darating sa ibabaw ng lupa.” The Great Controversy, 341.

Ang Kaniyang paglilinis ng templo ay inilalarawan din sa pamamagitan ng gawain ng taong may walis na panlinis ng dumi na ipinakilala ni Juan Bautista bilang ang Siyang sumunod sa kaniyang ministryo. Siya ang nagwawalis palabas ng basura sa panaginip ni Miller.

Malapit nang ibunyag ng Panginoon ang kaibhan sa pagitan ng mga matuwid at ng mga masama; sapagkat, 'Nasa kaniyang kamay ang kaniyang kalaykay, at lilinis niyang lubos ang kaniyang giikan, at titipunin niya ang kaniyang trigo sa kaniyang kamalig; ngunit susunugin niya ang ipa sa apoy na hindi mapapatay.' Review and Herald, November 8, 1892.

Si Isaias ay binanggit ni Sister White, nang kaniyang tinukoy na noong 1849 ay iniunat ng Panginoon ang Kaniyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang tipunin ang nalabi ng Kaniyang bayan, at kapwa tumutukoy sina Isaias at Sister White sa pangwakas na pagtitipon ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Kasama sa proseso ng pagtitipon ang pagkalat at muling pagtitipon na inilalarawan bilang unang pagkabigo, na humahantong sa pagtitipon sa katapusan ng isang panahong pag-antala. Bawat isa sa mga elementong ito ng pagtatatak ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay isang tiyak na paksa ng propesiyang biblikal. Ang panlabas na kasaysayan na ginagamit ng Panginoon bilang Kaniyang kasangkapan upang dalhin ang kasalanan sa wakas nito ay kinakatawan sa Daniel 11:11; at ang pangwakas na pagtitipon ay matatagpuan sa Isaias 11:11; at ang wakas ng panahong pag-antala ay matatagpuan sa Apocalipsis 11:11 at ang paghihiwalay ng trigo at mga panirang-damo sa batas ng Linggo ay nasa Ezekiel 11:11:

Ang lunsod na ito ay hindi magiging inyong kawa, ni kayo'y magiging laman sa kalagitnaan nito; ngunit hahatulan ko kayo sa hangganan ng Israel. Ezekiel 11:11.

Sa aklat ni Joel, ang “bagong alak” ay inalis mula sa mga sinaunang matatanda na dapat sanang mga tagapangalaga ng santuwaryo. Ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay ang bagong alak ayon kay Joel, at ang apoy na bumababa pagdating ng batas ng Linggo ay inilalarawan ng apoy ng Pentecostes bilang tipo nito. Ang apoy na iyon ay kumakatawan sa isang mensahe, na siyang bagong alak, ngunit iyon din ang mensaheng lumilipol sa 250 lalaking naghandog ng kamangyan. Ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw ay nagtatapos sa batas ng Linggo, sapagkat noon ibinubuhos nang walang takal ang apoy at nililipol nito ang 250 lalaking naghandog ng kamangyan; kaya't winawasak nito ang kanilang sistema ng pagsamba.

Kung ang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw ay tapat sa panahon ng batas ng Linggo, ipapasara ito ng kapangyarihan at lakas ng pamahalaan ng Estados Unidos. Kung ito ay di-tapat, babaguhin na lamang nito ang pangalan nito sa Iglesia Adventista ng Unang Araw o sa iba pang halos kaparehong katawagan. Matuwid man o di-matuwid, ang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw ay hindi lumalampas sa batas ng Linggo. Tinutukoy ng patotoong propetiko na tinanggihan ng Adventismo ang mensahe ng mga dating landas noong 9/11, at ang mga dating landas na iyon ay humahantong sa saradong pinto sa batas ng Linggo. Ang dalawampu't limang lalaki ay kinakatawan sa sipi ni Ezekiel nina “Jaazaniah na anak ni Azur, at Pelatiah na anak ni Benaiah, mga prinsipe ng bayan.”

Ipinahahayag ng kanilang mga pangalan ang mga katangian ng bayan ng Diyos, ngunit pawang pag-aangkin lamang iyon. Ang kahulugan ng Jaazaniah ay "Ang Diyos ay nakikinig," at siya ay anak ni Azur, na ang kahulugan ay "tumulong at magprotekta." Sinasabi ni Sister White na ang 25 lalaki ay dapat maging mga tagapagbantay, gaya ng kinakatawan ni "Azur." Ang kanyang anak ay nag-aangkin na "nakikinig" sa Diyos, ngunit kabilang siya sa uring na, bagaman nakakakita, ay hindi nakakakita; at, bagaman nakaririnig, ay hindi nakaririnig. Ang kahulugan ng Pelatiah ay "iniligtas ng Diyos," at ang kanyang ama na si "Benaiah," ay nangangahulugang "itinayo ng Diyos." Nang matapos ni Ezekiel ang kanyang mensaheng babala, namatay si Pelatiah.

Ang bayang ito ay hindi magiging inyong kawa, ni kayo man ang magiging laman sa gitna nito; kundi hahatulan ko kayo sa hangganan ng Israel: At malalaman ninyo na ako ang Panginoon: sapagka't hindi kayo nagsilakad sa aking mga palatuntunan, ni isinagawa man ninyo ang aking mga kahatulan, kundi ginawa ninyo ayon sa mga kaugalian ng mga bansang nasa palibot ninyo. At nangyari, nang ako'y nagpropesiya, na si Pelatiah na anak ni Benaiah ay namatay. Nang magkagayo'y nagpatirapa ako na ang aking mukha ay nakaharap sa lupa, at sumigaw na may malakas na tinig, at sinabi, Ah Panginoong Diyos! Wawakasan mo ba nang lubusan ang nalabi ng Israel? Ezekiel 11:11-13.

Namatay si Pelatiah sa malakas na sigaw ni Ezekiel. Namatay ang trigo sa lansangan noong Hulyo 18, 2020, bilang katuparan ng Apocalipsis labing-isa. Ang trigo ay sina Moises at Elias, si Moises ang unang may-akda ng Salita ng Diyos, at ang pangako tungkol sa pagdating ni Elias ang huling pahayag sa Lumang Tipan. Ang Alpha at Omega ay pinaslang sa lansangan ng Sodoma at Egipto, ngunit sila ay muling binuhay noong 2024, na kinakatawan sa Apocalipsis 11:11. Habang sila ay patay, nagalak ang Sodoma at Egipto. Inilalagay ni Ezekiel ang kamatayan ni Pelatiah sa panahon ng nalabi nang kanyang sabihin, "Ah Panginoong Diyos! gagawin mo ba ang lubos na wakas sa nalabi ng Israel?" Ang Sodoma ay ang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw sa panahon ng nalabi, ayon kay Isaias.

Dinggin, O mga langit, at pakinggan, O lupa; sapagkat ang Panginoon ay nagsalita: Inalagaan at pinalaki ko ang mga anak, ngunit sila'y naghimagsik laban sa akin. Nakikilala ng baka ang kanyang may-ari, at ng asno ang sabsaban ng kanyang panginoon; ngunit ang Israel ay hindi kumikilala, at ang aking bayan ay hindi nagbubulay-bulay.

Ah, bansang makasalanan, bayang pasan-pasan ang kasamaan, lahi ng mga manggagawa ng kasamaan, mga anak na nangagpapasama: kanilang pinabayaan ang Panginoon, kanilang ginagalit ang Banal ng Israel, sila'y nagsitalikod. Bakit kayo pa hahampasin? Kayo'y lalo at lalo pang maghihimagsik: ang buong ulo ay may karamdaman, at ang buong puso ay nanglulupaypay. Mula sa talampakan hanggang sa ulo ay walang bahagi na malusog; kundi mga sugat, mga pasa, at mga nagnanaknak na sugat: hindi nasarhan, ni tinalian, ni pinahiran ng pamahid. Ang inyong lupain ay naging tiwangwang, ang inyong mga lungsod ay sinilaban ng apoy: ang inyong lupain ay nilalamon ng mga dayuhan sa harap ninyo, at ito'y naging sira at tiwangwang, na gaya ng paggiba ng mga dayuhan. At ang anak na babae ng Sion ay naiwan na gaya ng isang kubo sa ubasan, gaya ng isang balag sa halamanan ng mga pipino, gaya ng isang lungsod na kinubkob.

Kung hindi iniwan sa amin ng Panginoon ng mga hukbo ang isang napakaliit na nalabi, kami sana'y naging gaya ng Sodoma, at kami sana'y naging tulad ng Gomorra. Pakinggan ninyo ang salita ng Panginoon, kayong mga pinuno ng Sodoma; dinggin ninyo ang kautusan ng ating Diyos, kayong mga tao ng Gomorra. Isaias 1:2-10.

Si Moises at si Elias ay pinaslang sa Sodoma at Ehipto sa panahon ng nalabi. Ang Ehipto ay sagisag ng tiwaling pamamahala ng estado at ang Sodoma ng tiwaling pamamahala ng iglesia. Si Pelatiah na anak ni Benaiah ay namatay sa pagpasok ng batas sa Linggo, na iniuugnay ni Isaias sa biblikal na “araw ng paghihimagsik,” na maaaring 1863 o ang batas sa Linggo. Si Pelatiah na anak ni Benaiah ay kumakatawan sa isang huwad na kaparis ng mga yaong tunay na nakaririnig ng Salita ng Diyos. Sa panahon ng nalabi, ang mga kinakatawan nina Moises at Elias ay pinaslang at saka muling binuhay. Ang muling pagkabuhay na iyon ay nagsimula sa pamamagitan ng isang tinig sa ilang noong Hulyo 2023. Mula noong 2024, isinasagawa na ang huling paghihiwalay ng trigo at ng mga panirang-damo.

Sa pagdating ng batas sa Linggo, malalaman ng Iglesia Adventista del Séptimo Día na sila ay nawawala.

Ang lungsod na ito ay hindi magiging inyong kawa, ni kayo'y magiging laman sa gitna niyon; ngunit hahatulan ko kayo sa hangganan ng Israel: at inyong malalaman na ako ang Panginoon: sapagkat hindi kayo lumakad ayon sa aking mga palatuntunan, ni isinagawa ang aking mga hatol, kundi gumawa kayo ayon sa mga kaugalian ng mga pagano na nasa palibot ninyo. At nangyari, nang ako'y nagpapahayag ng propesiya, na si Pelatiah na anak ni Benaiah ay namatay. Ezekiel 11:11-13.

Ang kamatayan ni Pelatias, na ang kahulugan ng pangalan ay “iniligtas ng Diyos,” ay nangangahulugan, sa konteksto, na ibinigay sa kamatayan, sa gayunding sandali na ang mga manggagawa ng ikalabing-isang oras ay iniligtas mula sa kamay ng hari ng hilaga sa Daniel labing-isa, talatang apatnapu't isa. Si Pelatias ay ibinibigay sa kamay ng hari ng hilaga sa Batas ng Linggo. Si Pelatias, ang anak ni Benaiah, na ang kahulugan ng pangalan ay “ang itinayo ng Diyos.” Sa mismong sandali na muling nagtayo ang Diyos ng isang templo, upang itanghal bilang iglesiang matagumpay sa Batas ng Linggo, ang mga kinakatawan ni Pelatias ay ibinibigay sa kamatayan, sapagkat, sa halip na makibahagi sa gawaing muling pagtatayo ng mga dating sira-sirang dako, ay itinayo nila para sa kanilang sarili ang libingan ni Tobias. Si Pelatias ay kumakatawan sa “mula ulo hanggang talampakan” ni Isaias, isang katawang lubos na napapasan ng kasalanan. Ang katawang iyon ay ang Laodiceanong Iglesiang Adventista ng Ikapitong Araw sa katapusan ng apat na salinlahi ng progresibong paghihimagsik, na ipinahahayag ni Isaias bilang papatindi pang paghihimagsik nang kanyang sabihin, “humihimagsik nang lalo at lalo pa.” Sa huling proseso ng pagsubok na nagsimula noong 2024, ang trigo ay patay sa loob ng tatlo't kalahating araw, saka mabubuhay na muli, at sa puntong iyon ay malalaman nila na ang Panginoon ay Diyos.

Kaya't magpropesiya ka at sabihin mo sa kanila, Ganito ang sabi ng Panginoong Diyos: Narito, O bayan ko, bubuksan ko ang inyong mga libingan, at iaahon ko kayo mula sa inyong mga libingan, at dadalhin ko kayo sa lupain ng Israel. At inyong malalaman na Ako ang Panginoon, kapag binuksan ko ang inyong mga libingan, O bayan ko, at iniaahon ko kayo mula

sa inyong mga libingan. Ilalagay ko ang aking Espiritu sa inyo, at kayo'y mabubuhay, at ilalagay ko kayo sa inyong sariling lupain; kung magkagayo'y malalaman ninyo na Ako, ang Panginoon, ang nagsalita nito at siyang nagsagawa nito, wika ng Panginoon. Ezekiel 37:12-14.

Ang huwad na pagkasaserdote, na kinakatawan ng bilang 25 sa batas ng Linggo, ay kung magkagayo'y makikilala nila na ang Panginoon ay ang Diyos. Nalalaman ng trigo na ang Panginoon ay ang Diyos sa 2024, at ang mga panirang damo ay magigising sa kaalamang iyon sa batas ng Linggo, kapag huli na. Ang panahong iyon ay nagsisimula sa isang libingan at pagkabuhay na mag-uli, at nagtatapos sa isang libingan at walang pagkabuhay na mag-uli. Ang trigo sa pasimula ay kumikilala sa Diyos, kapag tinutupad Niya ang pagkabuhay na mag-uli sa Apocalipsis 11, at ang mga panirang damo ay makikilala ang Diyos sa lindol ng batas ng Linggo sa gayon ding kabanata. Sa pagitan ng dalawang panandang iyon, ang proseso ng pagsubok ng Huling Ulan ay nagdadala sa kapuwa uri sa ganap na kahinugan para sa pag-aani.

Ang mensahe ni Joel ay ang awit ng ubasan, ngunit ang unang usaping ibinabangon nito ay kung makikilala ba ng mga tao ang mga huling araw batay sa mga unang araw. Ang mga “matatanda” sa Joel ay hindi iyon nagawa, sapagkat pagdating ng panggising na tawag sa hatinggabi, sila ay hinihiwalay—isinusuka mula sa bibig ng Panginoon, doon mismo kung saan binubuka ng halimaw sa lupa ang bibig nito upang magsalita, na siya ring pook kung saan nagsalita ang asno ni Balaam, at kung saan nagsalita ang ama ni Juan Bautista.

Ang paghatol sa “sinaunang matatandang lalaki” ay nakabatay sa tanong kung naganap ba ito sa mga araw ng inyong mga ninuno? Ang sipi ay nagbubukas na nagsasabi, “Dinggin ito.” Pagkatapos ay inilalahad nito ang dalawang saksi, ang isa'y apat na salinlahi ng mga tao at ang isa pa'y apat na uri ng mga insekto. Pagkatapos ay ginising sila sa Sigaw sa Hatinggabi, upang matuklasan lamang na sila'y pinalampas bilang hinirang na bayang tipan ng Diyos. Hindi sila pinalampas sapagkat wala silang alak; pinalampas sila sapagkat mali ang kanilang alak. Sa talinghaga ng sampung dalaga, ang bagong alak ni Joel ay langis.

Ang kanilang kaligtasan ay nakasalalay sa kung tatanggapin nila ang “bagong alak” ng mensahe ng huling ulan. Ang “mga matatanda at mga sinaunang lalaki” ay inilalarawan din ni Isaias bilang “mga lango ng Efraim,” at si Efraim ay hindi kinakatawan sa mga tinatakan sa Apocalipsis kabanata pito. Siya ay pinalitan ng kanyang kapatid na si Manases. Mahirap humanap ng isang haring higit na masama kaysa kay Manases, ngunit pinapalitan niya ang mga lango ng Efraim.

Ang uring hindi napipighati dahil sa sarili nilang pagbagsak sa espirituwal, ni nagluluksa dahil sa mga kasalanan ng iba, ay maiiwang walang selyo ng Diyos. Inaatasan ng Panginoon ang Kanyang mga sugo, ang mga lalaking may mga sandatang pamuksa sa kanilang mga kamay: ‘Sumunod kayo sa kanya sa buong lunsod, at hampasin ninyo; huwag magpatawad ang inyong mata, ni mahabag kayo; lipulin ninyo ang matatanda at ang mga kabataan, maging ang mga dalaga, at ang maliliit na bata, at ang mga babae; ngunit huwag kayong lumapit sa sinumang tao na may tanda; at pasimulan ninyo sa Aking santuwaryo. Kung magkagayo'y pinasimulan nila sa matatandang lalaki na nasa harap ng bahay.’

Dito nakikita natin na ang iglesia—ang santuwaryo ng Panginoon—ang unang nakadama ng hagupit ng poot ng Diyos. Ang mga matatanda, yaong pinagkalooban ng Diyos ng malaking liwanag at tumindig bilang mga tagapagbantay ng mga espirituwal na kapakanan ng bayan, ay tinaksilan ang ipinagkatiwalang tungkulin. Kanilang pinanindigan na hindi na kailangang hanapin ang mga himala at ang kapansin-pansing pagpapakita ng kapangyarihan ng Diyos gaya noong mga unang araw. Nagbago na ang mga panahon. Ang mga salitang ito ay nagpapatibay sa kanilang kawalan ng pananampalataya, at sinasabi nila: Ang Panginoon ay hindi gagawa ng mabuti, ni gagawa man ng masama. Siya ay lubhang maawain upang dalawin ang Kanyang bayan sa paghatol. Kaya't 'Kapayapaan at katiwasayan' ang sigaw mula sa mga lalaking hindi na kailanman itataas ang kanilang tinig na gaya ng trumpeta upang ipakita sa bayan ng Diyos ang kanilang mga pagsalangsang, at sa sambahayan ni Jacob ang kanilang mga kasalanan. Ang mga piping asong ito na ayaw tumahol ang siyang nakadarama ng matuwid na paghihiganti ng isang Diyos na nalalapastangan. Ang mga lalaki, mga dalaga, at maliliit na bata ay sama-samang napapahamak.

Ang mga kasuklam-suklam na gawa na dahil sa mga iyon ang mga tapat ay dumaraing at tumatangis ay yaon lamang na maaaring matalos ng mga matang may hangganan, ngunit ang pinakamatitinding kasalanan, yaong nagdudulot ng paninibugho ng Diyos na dalisay at banal, ay hindi nahahayag. Ang dakilang Tagasuri ng mga puso ay nakababatid ng bawat kasalananang lihim na ginagawa ng mga manggagawa ng kasamaan. Ang mga taong ito ay nagiging panatag sa kanilang mga panlilinlang at, dahil sa Kaniyang mahabang pagtitiis, sinasabi nila na hindi nakikita ng Panginoon, at pagkatapos ay kumikilos na para bang tinalikdan Niya ang lupa. Ngunit masusumpungan Niya ang kanilang pagkukunwari at ilalantad sa harap ng iba ang mga kasalananang maingat nilang inilihim.

Walang kataasan ng ranggo, dangal, o karunungan makalupa, ni anumang sagradong pananungkulan, ang makapipigil sa mga tao sa pagsasakripisyo ng mga simulain kapag naiwang masusunod ang kanilang sariling mapanlinlang na mga puso. Yaong mga itinuring na karapat-dapat at matuwid ay napatutunayang mga pangunahing pinuno sa pagtalikod sa pananampalataya, at mga huwaran sa pagwawalang-bahala at sa pag-aabuso sa mga kahabagan ng Diyos. Ang kanilang masamang landasin ay hindi na Niya babatahin, at sa Kanyang poot ay makikitungo Siya sa kanila nang walang awa.

May pag-aatubili na inalis ng Panginoon ang Kaniyang presensya mula sa mga pinagpala ng dakilang liwanag, na nakadama ng kapangyarihan ng salita sa paglilingkod sa iba. Sila noon ay Kaniyang mga tapat na lingkod, pinagkalooban ng Kaniyang presensya at patnubay; ngunit lumayo sila sa Kaniya at iniligaw ang iba sa kamalian, kaya't napasailalim sila sa di-pagkalugod ng Diyos. Testimonies, tomo 5, 211, 212.

Nagsasalita si Joel sa pamunuan ng Laodicean na Iglesyang Seventh-day Adventist nang kanyang tukuyin ang “mga matatanda,” ngunit si Joel ay nagsasalita rin sa mga walang pinag-aralan, na itinatambis ni Isaias sa mga marurunong. Nagsasalita si Joel sa mga matatandang lalaki na yumuyukod sa araw sa ikawalong kabanata ng Ezekiel, na siyang mga unang hahatulan sa ikasiyam na kabanata. Siya rin ay nagsasalita sa mga laikong kasapi ng Laodicean na Iglesyang Seventh-day Adventist nang kanyang sabihin, “Pakinggan ninyo ito, kayong matatanda, at

makinig, kayong lahat na nananahan sa lupain.”

Ang dalawampu't limang lalaki sa kabanata walo ay nasa yugto ng batas ng Linggo, na yumuyukod sa araw, na nakatalikod sa santuwaryo. Sila ay isang "ikapu" ng paghihimagsik ng dalawandaang limampu, na nakiisa kina Korah, Dathan at Abiram. Ang dalawampu't limang lalaki ay isang sagisag ng paghihimagsik na naulit, ayon sa inspirasyon, noong 1888, na nagsilbing tipo ng paghihimagsik ng pamunuan ng iglesiang Seventh-day Adventist na Laodiceano noong 9/11, hanggang sa batas ng Linggo. Sila ay kumakatawan sa isang "ikapu" ng paghihimagsik sa mismong kapanahunang yaon na sa kabanata anim ay itinutukoy ni Isaias ang marurunong bilang isang "ikapu," na may substansiya sa kalooban.

Si Joel ang pahayag sa Adbentismo, na nagsara na ang kanilang panahon ng probasyon, sapagkat pinuno na nila ng kasalanan ang kanilang kopa ng panahon ng probasyon; at ang kapunoang iyon ay inilarawan bilang karamdaman mula sa kanilang ulo hanggang sa mga daliri ng kanilang paa, na nagpapakilala na ang mensahe ng huling ulan ay inalis na sa kanilang mga bibig. Inilarawan ni Isaias ang gayunding katotohanan sa kabanata dalawampu't siyam.

Huminto kayo, at mamangha; magbulalas kayo, at magsigaw: sila'y mga lasing, ngunit hindi sa alak; sila'y sumusuray, ngunit hindi sa matapang na inumin. Sapagkat ibinuhos ng Panginoon sa inyo ang espiritu ng mahimbing na pagkakatulog, at ipinikit ang inyong mga mata: ang inyong mga propeta at mga pinuno, ang mga tagakita, ay kanyang tinakpan. At ang buong pangitain ay naging sa inyo na parang mga salita ng isang aklat na tinatakan, na ibinibigay ng mga tao sa isang may pinag-aralan, na sinasabi, Basahin mo ito, ipinamamanhik ko sa iyo; at sinasabi niya, Hindi ko mababasa; sapagkat ito'y tinatakan. At ang aklat ay ibinibigay sa isa na walang pinag-aralan, na sinasabi, Basahin mo ito, ipinamamanhik ko sa iyo; at sinasabi niya, Ako'y walang pinag-aralan.

Kaya nga, sinabi ng Panginoon, Yamang ang bayang ito ay lumalapit sa akin sa pamamagitan ng kanilang bibig, at pinarangalan ako ng kanilang mga labi, ngunit inilayo nila ang kanilang puso sa akin, at ang kanilang pagkatakot sa akin ay itinuturo ayon sa tuntunin ng mga tao: Kaya nga, narito, ako'y gagawa ng isang kagila-gilalas na gawa sa gitna ng bayang ito, isang kagila-gilalas na gawa at kababalaghan: sapagkat mawawala ang karunungan ng kanilang marurunong, at ang kaunawaan ng kanilang maunawain ay ililihim. Sa aba nila na nagpapakalalim upang ilihim ang kanilang payo sa Panginoon, at ang kanilang mga gawa ay nasa kadiliman, at sinasabi nila, Sino ang nakakakita sa amin? at sino ang nakaalam sa amin? Tunay na ang inyong pagbabaligtad ng mga bagay ay aariing gaya ng luwad ng magpapalayok: sapagkat masasabi ba ng gawa tungkol sa gumawa nito, Hindi niya ako ginawa? o masasabi ba ng bagay na inanyuan tungkol sa humubog nito, Wala siyang kaunawaan? Isaias 29:9-16.

Ang "pagkaunawa" ng mga pantas ay nakasalig sa pag-aalis ng tatak sa propetikong Salita ng Diyos. Yaong mga sinanay sa mga tiwaling institusyon ng Adbentismo ay hindi nababasa ang aklat ng propesiya, at inaakusahan nila ang Diyos na walang pagkaunawa. Kapag inaalisan ng tatak ang propesiya, hindi nila ito maunawaan; kaya't inaakusahan nila ang Diyos na Siya ang walang pagkaunawa, at sa gayon ay binabaligtad nila ang mga bagay. Ang may pinag-aralan at ang walang pinag-aralan sa Adbentismo ay hindi makaunawa sa propesiyang inaalisan ng tatak bago magsara

ang probasyon, at inuutos ng aklat ni Joel sa "mga matatanda" na makinig, ngunit sila ay isang uri na, bagaman nakikinig, ay hindi nakikinig; at bagaman nakakakita, ay hindi nakakakita.

Ang mismong ubod ng kanilang paghihimagsik ay nahahayag sa kanilang kawalan ng kakayahang kilalanin si Cristo bilang ang Una at ang Huli. Ito ang konteksto ng kabanata kung saan itinatanong, "Nangyari na ba ito sa inyong kapanahunan, o maging sa kapanahunan ng inyong mga magulang?"

Nagkaroon ba ng panahon sa kasaysayan ng inyong mga ninuno na ang isang bayan ay nagising sa Sigaw sa Hatinggabi, ngunit natuklasan lamang na sila ay mga hangal na dalaga? Ang "mga matatanda" ay inuutusang "magising," gaya ng mga Millerite sa Exeter camp meeting noong 1844. Ang talinhaga ng sampung dalaga ay ang talinhaga ng karanasan ng sambayanang Adventista, na natupad hanggang sa bawat titik sa kasaysayan ng mga Millerite, at muling matutupad hanggang sa bawat titik sa mga huling araw. Ang kabiguan ng Laodiceang Adventismo ng Ikapitong Araw na kilalanin na ang saligang kasaysayan ng kanilang iglesia ay inuulit sa mga huling araw, ay nagbibigay-diin sa prinsipyong propetiko na siyang susi na nagbubukas ng mensaheng propetiko. Hindi lamang ito ang tuntunin ng Bibliya, kundi pati ang ubod ng Pahayag tungkol sa katangian ni Jesu-Cristo na inaalisan ng tatak bago magsara ang probasyon.

Itinanong ni Joel, "Nangyari na ba ito sa inyong mga araw, o maging sa mga araw ng inyong mga ninuno?" O maaari ring itanong, "Sa mga araw ng inyong mga ninuno, nagkaroon ba ng isang proseso ng pagsubok na nagbukod sa isang bayang nasa bagong tipan mula sa isang bayang nasa lumang tipan?" Nagkaroon nga, at isinakatuparan ang pagkakahiwalay sa pamamagitan ng mensaheng propetiko na kinakatawan ng langis sa talinghaga. Ang pananalitang, "Nangyari na ba ito sa inyong mga araw o sa mga araw ng inyong mga ninuno," ay agad na tinukoy na ang naganap sa mga araw ng kanilang mga ninuno ay isang paggising pagkaraan ng apat na salinlahi ng papatinding pagkawasak, gaya ng inilarawan sa utos na ipadala ang mensahe sa apat na salinlahi, at sa apat na insekto ng papatinding pagkawasak. Si Joel ay ang pagpapahayag ng hatol laban sa isang iglesyang nanghina sa pananampalataya at tumalikod sa oras ng Sigaw sa Hatinggabi. Walang iglesya sa banal na kasaysayan ang sumalungat sa higit na liwanag kaysa sa iglesya ng Seventh-day Adventist. Ang sagisag ng gayong uri ng paghihimagsik laban sa katotohanan ay kinakatawan ng "Capernaum."

Magpapatuloy tayo sa susunod na artikulo.

"Sa Capernaum, nanatili si Jesus sa mga pagitan ng Kaniyang mga paglalakbay na paroo't parito, at nakilala iyon bilang 'Kaniyang sariling bayan.' Ito ay nasa mga baybayin ng Dagat ng Galilea, at malapit sa mga hangganan ng marilag na kapatagan ng Gennesaret, kung hindi man nga mismong nasa ibabaw nito." *The Desire of Ages*, 252.

Sa gitna ng mga nag-aangking anak ng Diyos, kay liit ng pagtitiis na naipamalas, kay rami ng mapapait na salitang nasambit, kay dami ng pagkondenang ibinulalas laban sa mga hindi kabilang sa ating pananampalataya. Marami ang tumingin sa mga kabilang sa ibang mga iglesia bilang matitinding makasalanan, samantalang hindi gayon ang pagtingin sa kanila ng Panginoon. Ang mga tumitingin nang gayon sa mga kasapi ng ibang mga iglesia ay kailangang

magpakumbaba sa ilalim ng makapangyarihang kamay ng Diyos. Yaong mga kanilang kinokondena ay maaaring kakaunti lamang ang liwanag na kanilang natanggap, kakaunti ang mga pagkakataon at mga pribilehiyo. Kung taglay sana nila ang liwanag na taglay ng marami sa mga kasapi ng ating mga iglesia, marahil ay mas malayo sana ang kanilang naabot, at mas mainam nilang naipakilala sa sanlibutan ang kanilang pananampalataya. Tungkol sa mga nagmamapuri sa kanilang liwanag at gayunma'y nabigong lumakad ayon dito, sinabi ni Cristo, 'Ngunit sinasabi ko sa inyo, lalong mabuti ang magiging kalagayan ng Tiro at Sidon sa araw ng paghuhukom kaysa sa inyo. At ikaw, Capernaum [Mga Ikapitong-araw na Adventista, na nagkaroon ng malaking liwanag], na itinaas hanggang sa langit [sa punto ng pribilehiyo], ibababa hanggang sa impiyerno; sapagkat kung ang mga makapangyarihang gawa na ginawa sa iyo ay ginawa sa Sodoma, ito'y nanatili sana hanggang sa araw na ito. Ngunit sinasabi ko sa inyo, na lalong mabuti ang magiging kalagayan ng lupain ng Sodoma sa araw ng paghuhukom kaysa sa iyo.' Nang panahong iyon ay sumagot si Jesus at nagsabi, 'Pinasasalamatan kita, O Ama, Panginoon ng langit at ng lupa, sapagkat inilihim mo ang mga bagay na ito sa marurunong at matatalino [ayon sa kanilang sariling pag-aakala], at ipinahayag mo ang mga ito sa mga sanggol.'

At ngayo'y sapagkat ginawa ninyo ang lahat ng mga gawang ito, sabi ng Panginoon, at ako'y nagsalita sa inyo, na bumabangon nang maaga at nagsasalita, nguni't hindi kayo nakinig; at tinawag ko kayo, nguni't hindi kayo sumagot; kaya't gagawin ko sa bahay na ito, na tinatawag sa aking pangalan, na inyong sinasaligan, at sa dakong ibinigay ko sa inyo at sa inyong mga magulang, gaya ng ginawa ko sa Shilo. At itataboy ko kayo mula sa aking harapan, gaya ng itinaboy ko ang lahat ng inyong mga kapatid, maging ang buong lahi ni Efraim.

Ang Panginoon ay nagtatag sa ating kalagitnaan ng mga institusyong may dakilang kahalagahan, at ang mga ito ay nararapat pangasiwaan, hindi gaya ng pinamamahalaan ang mga makamundong institusyon, kundi ayon sa kaayusan ng Diyos. Dapat silang pangasiwaan na may iisang tuon sa Kanyang kaluwalhatian, upang sa lahat ng kaparaanan ang mga kaluluwang napapahamak ay maligtas. Dumating na sa bayan ng Diyos ang mga patotoo ng Espiritu, at gayunma'y marami ang hindi nagbigay-pansin sa mga pagsaway, mga babala, at mga payo.

'Dinggin ninyo ito ngayon, O bayang hangal at walang unawa; na may mga mata, at hindi nakakakita; na may mga tainga, at hindi nakaririnig: Hindi ba kayo natatakot sa akin? sabi ng Panginoon: hindi ba kayo manginginig sa aking harapan, na naglagay ng buhangin bilang hangganan ng dagat sa pamamagitan ng isang kautusang walang hanggan, upang hindi ito malampasan: at bagaman ang mga alon nito'y nag-aalimpuyo, gayunma'y hindi sila nananaig; bagaman umuugong sila, hindi pa rin nila ito malalampasan? Ngunit ang bayang ito ay may pusong masuwayin at mapaghimagsik; sila'y tumalikod at lumisan. Ni hindi nila sinasabi sa kanilang puso, Katakutan natin ngayon ang Panginoon nating Diyos, na nagbibigay ng ulan, ang una at ang huli, sa kaniyang kapanahunan: Kaniyang inilalaan sa atin ang mga takdang linggo ng pag-aani. Ang inyong mga kasamaan ang nagpalayo ng mga bagay na ito, at ang inyong mga kasalanan ang pumigil ng mabubuting bagay sa inyo. . . . Hindi nila nililitis ang usapin, ang usapin ng ulila, gayunma'y sila'y sumasagana; at ang karapatan ng nangangailangan ay hindi nila hinahatulan. Hindi ba ako dadalaw dahil sa mga bagay na ito?

sabi ng Panginoon; hindi ba maghihiganti ang aking kaluluwa laban sa bansang tulad nito?

Mapipilitan ba ang Panginoon na sabihin, 'Huwag kang manalangin para sa bayang ito, ni itaas ang daing o panalangin para sa kanila, ni mamagitan sa akin; sapagkat hindi kita didinggin?' 'Kaya't napigil ang mga pag-ulan, at walang huling ulan. . . . Hindi ka ba mula ngayon dadaing sa akin, Ama ko, ikaw ang patnubay ng aking kabataan?' Review and Herald, Agosto 1, 1893.